

Nem emlék – varázslat!

Megbecsült íróbarátaink, tisztelt vendégek, kedves egybegyűlteik!

Nem az emlékekről szólnék ezúttal, hisz mindenki hozhatott magával bőséggel.

Inkább azt mondanám, létünk minden rezdülésének valahol nyoma van, így íróink jelenléte az elmúlt évtizedekben, a megannyi irodalmi est, a meghitt beszélgetések, a diákok előtti felolvasások – mindezek leképződtek már a belső filmvászonon, s e bármikor elindítható mozgóképek összessége az Írótáborunk voltaképpeni kollektív emlékezete.

Szeptember van ismét, s hadd idézzek néhány sort Koncz István egyik verséből:

*Szeptemberek jönnek, újra jönnek;
s örök üdve, keserve
a szüntelen vereségnek;
ámítható szó, ideál, a világ
jobb, nemesebb, bölcsebb nem lett.*

A vers a következő sorral zárul:
szabadul álcáitól a nyár.

De szabadulunk-e mi az álcáinktól, s szabadul-e az irodalmunk ugyanattól? Lám, a szobor-kettős másik tagjaként erre Dobó Tihamér méltán adhatna választ, ő, aki mesterfokon élte végig álcák és álarcok nélkül a rászabott időt.

De kérdezhetnénk ugyanúgy azt is, a látható, a valósnak vélt világunk mögött létezik-e egy többnyire láthatatlan világ, amelynek elzáró sűrű sövényén csak az igazi irodalom képes áthatolni?

S mintha ez idő tájt más regisztereken szólnának e sövényen túli léthangok; vagy csak én érzem úgy, hogy szelídül körülöttünk a tér, líraibb futamok váltják a durva csörömpölést, és – könyvtárosként is érdekelem – mind többen keresnek válaszokat a filozófiakönyvekben, érdeklődnek a szakrális tanok, a mitológia vagy éppen a spirituális stúdiumok iránt. Valamiféle elmozdulás tapasztalható tehát a lelkekben, s kérdés, irodalmunk lépést tart-e ezzel a mind kitapinthatóbb szemléletváltással?

Hamvas Béla állítja egy helyen, hogy az igazi közösség egyre inkább a társadalmon kívül van. Ahol nincsenek intézmények, kényszerű kötöttségek. Ilyen IGAZI közösségnek tartom én az olvasókat. Hiszen többé-kevésbé közös a világuk szövete, ha ízlésük esetenként különbözik is. Meglehet, másutt sutábban, nehézkesebben illeszkednek, itt azonban – a könyvek között – minden a helyén. Ahol az IDŐ sem számít különösebben gátló tényezőnek. Pedig az idő nagy szó. Amikor nincs terminus, határidő, hajsza. Csak remélem, hogy Írótáborunk az idén is megajándékozza vendégül látott íróinkat ezzel a becses adománnyal, aminek leginkább a szűkében vagyunk: az IDŐVEL. Kívánom, hogy ezzel bánjanak jól, kedvük szerint, szabadon – a szellem-frissüléssel értékteremtés igényével!

* Elhangzott 2009. szeptember 2-án a Magyarokanizsai Írótáborban a főtéren felállított Koncz és Dobó szobroknál